

prima instanță: M. Murguleț
instanța de apel: N. Budăi, I. Muruianu, V. Efros

nr. 2ra-2369/16

ÎNCHEIERE

12 octombrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:
Președinte, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Ion Druță
Dumitru Mardari

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Agafia Butuc reprezentată de către avocatul Veaceslav Ropot

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Agafiei Butuc împotriva Serviciului de Informații și Securitate al Republicii Moldova cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea la locul de muncă

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 02 iunie 2016, prin care a fost respins apelul declarat de Agafia Butuc și menținută hotărârea primei instanțe

constată:

La 19 februarie 2015, Agafia Butuc reprezentată de către avocatul Veaceslav Ropot a depus cerere de chemare în judecată împotriva Serviciului de Informații și Securitate al RM cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea la locul de muncă și obligarea pârâtului de a include în vechimea de muncă și carnetul de muncă perioada absenței începând cu 31 februarie 2000.

În motivarea acțiunii a invocat că prin ordinul nr. 957 din 17 decembrie 1992 a fost angajată în cadrul Serviciului de Informație și Securitate al RM.

Afirmă că la 30 martie 2000, i-a fost adus la cunoștință preavizul privind concedierea din funcție în temeiul art. 44 alin. (4) lit. a) din Regulamentul cu privire la îndeplinirea serviciului militar de către corpul soldaților, sergenților și ofițerilor forțelor armate, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 925 din 21 decembrie 1994.

Susține că Serviciul de Informații și Securitate al RM a încălcat termenul de preavizare a persoanei prevăzut de 2 luni, dispunând concedierea imediat în următoarea zi de la emiterea preavizului.

Menționează că ordinul de concediere nr. 137 - ps din 31 februarie 2000 nu i-a fost adus la cunoștință.

Subliniază că, conform art. 45 alin. (2) Codul muncii, odată cu aducerea la cunoștință a preavizului urma să-i fie propus un alt loc de lucru, fapt ce nu a fost respectat de către angajator.

Consideră că termenul de contestare a ordinului de eliberare din funcție este respectat din considerentul că ordinul de concediere nr. 137-ps din 31 februarie 2000 nu i s-a adus la cunoștință.

Subliniază că potrivit art. 355 alin. (1) lit. (a) Codul muncii, cererea privind soluționarea litigiului individual de muncă se depune în instanță în termen de 3 luni de la data când salariatul a aflat sau trebuia să afle despre încălcarea dreptului său.

Menționează că termenul de prescripție de 3 luni în litigiu ce rezultă nemijlocit din încetarea contractului individual de muncă se va calcula din ziua în care ordinul a fost adus la cunoștință salariatului contra semnătură, din ziua eliberării carnetului de muncă, cu temeiurile concedierii înscrise, sau din ziua constatării refuzului salariatului de a lua cunoștință cu ordinul de concediere .

Mai invocă că potrivit art. 89 alin. (1) Codul muncii, salariatul transferat nelegitim la o altă muncă sau eliberat nelegitim din serviciu poate fi restabilit la locul de muncă prin negocieri directe cu angajatorul, iar în caz de litigiu prin hotărâre a instanței de judecată.

Își întemeiază pretențiile în baza dispozițiilor art. 6, art. 88 alin. (1) lit. (g), art. 89 alin. (1), art. 90, art. 329, art. 355 alin. (1) lit. (a) Codul muncii, art. 45 alin. (5) Codul muncii din 25 mai 1973, punctul 3 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 9 din 09 octombrie 2006, punctul 4 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 9 din 22 decembrie 2014, art. 43 din Constituție, art. 44 alin. (4) lit. (a) din Regulamentul cu privire la îndeplinirea serviciului militar de către corpul soldaților, sergenților și ofițerilor forțelor armate, aprobat prin hotărârea Guvernului nr. 925 din 21 decembrie 1994.

Solicită admiterea acțiunii, anularea ordinului de concediere nr. 137-ps din 31 februarie 2000, emis de Serviciul de Informație și Securitate a RM, restabilirea la locul de muncă cu obligarea pârâtului de a include perioada 31 februarie 2000 până în prezent în calcularea vechimii în muncă și obligarea efectuării înscrisurilor respective în carnetul de muncă

Prin încheierea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 06 aprilie 2015 acțiunea a fost scoasă de pe rol.

Prin încheierea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 22 aprilie 2015, a fost respinsă ca neîntemeiată cererea privind anularea încheierii de scoatere de pe rol din 06 aprilie 2015.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 15 iunie 2015 a fost admis recursul declarat de Agafia Butuc, reprezentată de avocatul Veaceslav Ropot, a fost casată integral încheierea primei instanțe din 06 aprilie 2015, cu restituirea pricinii în aceeași instanță spre rejudecare în fond.

Prin hotărârea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 17 februarie 2016, acțiunea a fost respinsă ca fiind depusă tardiv.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 02 iunie 2016 a fost respins apelul declarat de Agafia Butuc, reprezentată de avocatul Veaceslav Ropot, și menținută hotărârea primei instanțe.

La 12 august 2016, Agafia Butuc, reprezentată de avocatul Veaceslav Ropot a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei recurate și a hotărârii primei instanțe cu emiterea unei decizii prin care acțiunea să fie admisă integral.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia recurată considerând-o ilegală și neîntemeiată.

Obiectează că instanța de apel și instanța de fond au interpretate greșit circumstanțele cauzei și legislației în vigoare, încălcând legislația națională și prevederile Convenției Europene a Drepturilor Omului.

Consideră că reieșind din obiectul litigiului este cert faptul că acțiunea urma a fi examinată prin prisma prevederilor art. 17 alin (1) lit. c), art. 34 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ, pct. 4 din Hotărârea Curții Constituționale a RM nr. 46 din 21 noiembrie 2002, pct. 43 din hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție.

Având în vedere prevederile art. 17 alin (1) lit. c) din Legea contenciosului administrativ, cererea prin care se solicită anularea unui act administrativ sau recunoașterea dreptului pretins poate fi înaintată în termen de 30 zile în cazul în care legea nu dispune altfel, termen care curge începând cu data comunicării actului administrativ, în cazul în care legea nu prevede procedura prealabilă.

Remarcă că punctul 4 din Hotărârea Curții Constituționale al RM nr. 46 din 21 noiembrie 2002 privind controlul constituționalității unor prevederi legale din Legea contenciosului administrativ, indică că actele de aplicare a sancțiunii disciplinare și de destituire din funcție a militarilor și a persoanelor cu statut militar sunt acte administrative de autoritate asemănătoare actelor administrative de autoritate adoptate de alte servicii publice administrative și poartă caracter civil, sunt posibile examinării de către instanța de contencios administrativ.

În această ordine de idei a indicat că actele de numire, transferare, detașare sau eliberare din funcție, inclusiv de aplicare sancțiunilor disciplinare în privința funcționarului public, a funcționarului public cu statut special, inclusiv a militarilor, a persoanelor cu stat militar, se contestă direct în instanța de contencios administrativ în termen de 30 zile de la data când persoana a luat cunoștință ce acest act sub semnătură sau i-a fost înmănat.

Consideră că prima instanță și instanța de apel au interpretat eronat prevederile art. 17 alin. (1) lit. c) din Legea contenciosului administrativ, dat fiind faptul că acestea nu au realizat sarcina obligatorie pentru justa soluționare a cauzei.

Menționează că instanțele de judecată nu au identificat care din actele contestate de către recurentă este un act administrativ, considerând preavizul de concediere din 30 martie 2000 și circulara din 29 martie 2000 ca fiind acte de la data cărora începe a curge termenul de prescripție. Astfel, au fost negate și prevederile punctului 43 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție.

Remarcă că instanța de judecată nu a verificat dacă conținutul ordinului de concediere a fost adus la cunoștință recurente și dacă există un act care confirmă acest fapt.

Mai indică că nu a fost stabilit dacă recurenta a avut posibilitate să i-a cunoștință cu actul în cauză până la data depunerii acțiunii civile.

Afirmă că nu a fost verificat care era procedura de aducere la cunoștință a ordinului de concediere și dacă există obligația angajatorului de a realiza acest drept.

Relevă că prima instanță și instanța de apel nu s-au expus asupra problemelor abordate în cererea de chemare în judecată și cererea de apel, lăsând fără răspuns argumentele invocate .

În context, consideră că instanțele au interpretat eronat cadrul legal național fapt ce vine în contradicție cu principiile stipulate de art. 6 și art. 13 al Convenției Europene pentru Drepturile Omului .

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa părților la data de 15 iunie 2016, fapt confirmat prin scrisoarea de însoțire (f. d. 178).

Astfel, se constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 02 iunie 2016, în termenul legal.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Agafia Butuc reprezentată de avocatul Veaceslav Ropot nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura

admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de Agafia Butuc reprezentată de avocatul Veaceslav Ropot, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Agafia Butuc reprezentată de către avocatul Veaceslav Ropot ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursul declarat de Agafia Butuc reprezentată de către avocatul Veaceslav Ropot se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Ion Druță

Dumitru Mardari